

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

manna

September 2022 | Číslo 50

Áno, je to pravda - Boh je živý!

Nikdy neopusti dom svojho Otca

**Strom, ktorý sa zbaví starého listia,
môže sa nádejať na nové**

Ja všetkých, ktorých milujem karhám a otcovsky trescem

Každodenne kráčame týmto životom a čelíme mnohým bojom. Sú to boje proti tomuto telu, boje proti žiadostiam tela a boje proti zlého. Keď sa však pozrieme na svoj život, presne vidíme, kde bola Božia ruka, ale vidíme aj pokus vlastnej ruky. Kráčame a bojujeme, každodenne čítame a blížime sa k Bohu, ale ešte stále sú pochybnosti a občas zlyháme. Žeby to bolo preto, lebo sa Boh vzdialil? Určite nie! Premáha nás moc skúšok a vlastných žiadostí? Opakovane nie! Mnohokrát, keď sa pozrieme na naše chyby, vidíme výsledok pokusu svojou múdrosťou niečo vylepšiť. V Prísloví 24:16 je zapísané, že, „*Lebo i keď sedem ráz padne spravdivý, predsa povstane.*“ Avšak nepovstane svojou silou, to ho Boh postaví na nohy. Občas, keď padneme, potrebné je pokarhanie, aby sme videli, že sme urobili chybu. Nikto nemiluje pokarhanie, ale je to veľmi potrebné a radosť spôsobujúce pre opravdivého kresťana. V 23. Žalme v 4. verši Dávid zapísal, že palica a prút Hospodinov ho potešujú, lebo vedel, že Hospodin je jeho Otcom a pastierom, a preto sa nebál pokarhania. A vo svojom živote to práve aj preukázal. V 2. Samuelovej v 24. kapitole, keď Dávid dal spočítať ľud, vedel, že zhrešil, a keď prišiel prorok Gád k nemu a hovoril mu slová Hospodinove, dal mu na výber tri tresty. Tak v 14. verši Dávid si vybral, aby upadol do ruky Hospodinovej, „...*lebo jeho milosrdenstvo je mnohé a veľké.*“ Dávid vedel, že ho Boh miluje a dúfal v Jeho milosrdenstvo.

Síce vedel, že bude pokarhaný, Hospodin mu odpustí. To sa aj stalo. Keď Dávid uvidel svoj hriech a robil pokánie, Hospodin sa zmiľoval a zastavil ranu. V našich životoch sa mnohokrát stane chyba a mnohokrát príde aj pokarhanie, ale vedzme, že Hospodin je milosrdný a láskavý k svojim deťom. V Zjavení Jánovom 3:19 je zapísané, že, „*Koho Pán miluje, toho otcovsky karhá a tresce.*“ Preto nebojme sa trestov, ale radujme sa, lebo prichádzajú práve od Hospodina a je to z lásky ku nám, aby sme nezablúdili, ale aby sme kráčali za Ním, aby sme sa očistili od prestúpení a hľadali každodenne záchranu práve v Ňom. On nás otcovsky miluje a každý, kto je Ním trestaný, je Jeho dieťaťom.

Natanael Sampor

Ja vše
tých

editoriál

Vážení čitatelia,

pominuli sa ďalšie tri mesiace a znova držíte vo svojich rukách nové číslo nášho časopisu. Čas veľmi rýchlo ubieha. Vždy máme mnoho záležitostí, až nestačíme držať tempo.

A v takom uponáhľanom rytme musíme robiť aj väčšinu rozhodnutí. Môže to byť veľmi stresujúce, veľký nátlak, predovšetkým, keď ide o rozhodnutia, ktoré môžu poznačiť celý náš život a určiť smer nášho chodenia natrvalo.

Okrem toho, každodenne sa rozhodujeme, čo a ako ďalej, ktorý krok urobiť najprv. Ale vedzme, že nie sme v tom sami. Boh vie o nás, o týchto výzvach, vie v akom čase žijeme, dokonca nás v Písme upozornil, že ku koncu vekov dni budú skrátené (Matúš 24:22).

No nedávno som prečítala jednu výpoveď, ktorá ma povzbudila, a chcem sa zdeliť o ňu s Vami. Niektorí napísal: Zastav sa a porozprávaj sa s Bohom, aby ti povedal, čo máš robiť.

Je to veľmi dobrá rada. Nesnažme sa všetko zvládať sami. Nebežme tak, aby sme vyhoreli. Neberme si bremená, ktoré nevládžeme niesť. Nespoliehajte sa na svoju rozumnosť. Rozprávajte sa so svojím nebeským Otcom, On pozná najlepší spôsob, ako zvládnuť i tento nový deň. Hovorme Mu v modlitbe o všetkom a dajme sa usmerniť Jeho Slovom, naslúchajte na hlas Jeho Ducha, ktorý nám dokonale radí. Verím, že aj na stránkach tohto časopisu nájdete povzbudzujúce slová a dobré rady pre túto chvíľu.

Jana Záhorcová

Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis "Manna" je štvrťročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: "Manna"
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová
Technický redaktori:
Vladimír Struhár, Alen Kačanski
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Vladimír Červení, Jana Záhorcová,
Anna Širková, Anna Pintírová,
Vladimír Struhár, Alen Kačanski,
Vladislav Širka, Robert Mamojka,
Kristína Mamojka, Dávid Mamojka

Distribúcia pre Srbsko:
Sebastian Červení, mobil: 065/890-06-15,
e-mail: sebastian.cervenji1@gmail.com

Distribúcia pre Slovensko:
Ivan a Tamara Andrášik,
mobil: +421949784221
e-mail: andrasikivan84@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
September 2022.
www.manna.org.rs

OBSAH

PEROM KAZATEĽA

3 Strom, ktorý sa zbaví
starého listia

5 Smútok, ktorý potrebujeme

7 Dobrý priateľ

NAŠA KAŽDODENNOŠŤ

8 Vplyv, ktorý zmení históriu

NA ZAMYSLENIE

9 Náboženstvo podľa Boha 3

SVEDECTVO

11 Áno, je to pravda - Boh je
živý!

PRE CELÚ RODINU

13 Záleží Bohu na mojom
zaviazaní sa?

15 Neobzeraj sa!

16 Nikdy neopusti dom
svojho Otca

17 Manželka kazateľa či pastora

NA POSILNENIE

20 Prečo Izrael?

21 Leto 2022

Strom,

ktorý sa zbaví starého lístia, môže sa nádejať na nové

„Drahý čitateľ, síce držiš v rukách na prvý pohľad obyčajný traktát, no to, čo sa dočítaš v ňom, sú pravdy, ktoré môžu zmeniť tvoj život. Pravdy, ktoré sú zahrnuté v ňom, nie je obyčajné mudrovanie, ale sú to vlastne princípy, ktoré sú čerpané zo samotného Božieho slova. Boh nám zanechal vo svojom Slove dokonalý návod na dokonalý život, samozrejme, na dokonalý život z Jeho hľadiska. Na tebe je, či poslúchneš na rady, ktoré ti radí dokonalý Radca a Autor všetkej múdrosti a dokonalosti a ktoré ti vo všetkom pomôžu. V nasledovných riadkoch sa dozvieš o niektorých z nich.“

Očami prebehol nasledovných niekoľko bodov, zbalil traktát a posmešne skomentoval vo svojej mysli: „Ešte čo, to platilo možno v minulosti, ale dnes istotne nie. Je možné, že ešte stále niekto tomu verí? A zvlášť mladý človek, ako čo je môj kamarát?“

Zatisol ho niekde na policu medzi knihy, o ktoré už dlho nemá záujem a premýšľal, čo povie kamarátovi, keďže predpokladal, že mu zavolá. Myšlienky, ktoré sa mu rojili, prerušilo zvonenie mobilu, bol to on, verný kamarát. Po rozhovore, kamarátov návrh bol, aby sa stretli, predsa, bol to najlepší spôsob, aby si vymenili svoje názory. O krátku chvíľu boli spolu, v upratanej izbe, kde všetko malo svoje dokonalé miesto. Množstvo kníh zdobilo steny, nechýbali ani diplomy a rôzne odmeny pre úspechy v školení. Mal rád vedu, prečítal všetky knihy z políc, a stále mal záujem dozvedieť sa niečo nové. Preto vlastne aj súhlasil viesť rozhovor, lebo rád debatoval a počúval názory iných.

„Prečítal si ten traktát, čo nám podal ten človek v parku?“ spýtal sa Samo. Samo bol Romanov najlepší kamarát, zoznámili sa v škole a odvtedy sú nerozluční. Boli si takmer vo všetkom podobní.

„Iba letmo,“ odpovedal Roman.

„Bol som zvedavý o čom to je, no keď som prečítal prvých niekoľko riadkov, už som videl, že sú to, pekné priania deťom na dobrú noc.“

Samov pohľad prezrádzal, že nechápe Romanov skeptický postoj.

„Kamarát, to nedáva zmysel, tie body, ktoré som tam prečítal, človeče... Nechápem, že tomu niekto verí, iba ak malé deti aj starí ľudia,“ pokračoval Roman ironicky.

„Počkaj, počkaj,“ reaguje Samo, „prečítal si všetko?“

„Nie. Keď som prečítal to, že vraj jedna z vecí, ktorú máme praktikovať, ak chceme byť šťastní, je za všetko ďakovať, to mi stačilo.“

Odrazu Samovi bolo všetko jasné. Poznal situáciu, s ktorou Roman zápasil, tragédiu, ktorá ho ešte v detstve poznačila. Preto rozumel Romanovmu odporu ku všetkému, čo malo súvis s Bohom. Zdalo sa mu, že je už na tom lepšie, no slza, ktorá sa zajagala v Romanovom oku, prezradila, že roky, ktoré odvtedy ubehli, neuľavili ťarchu, ktorú mlčky znášal. Preto pristúpil bližšie, prevesil mu ruku okolo krku a chvíľu tak mlčky sedeli. Samo sa v duchu modlil, aby vedel múdre odpovedať svojmu kamarátovi. Bolo mu ho ľúto, chcel mu nejako pomôcť, preto ho trápilo to, že uviazol tam niekde v minulosti, a nevedel sa vymaniť von.

„Vieš, Boh nesúhlasí so všetkým, čo sa vo svete deje, nie je všetkému príčina. Keď by všetko spravoval tak, ako chce, ver mi, svet by vypadal úplne inak, a neučil by nás modliť sa, „Nech sa stane Tvoja vôľa ako na nebi, tak aj na zemi“.“ Roman iba počúval, neprotirečil Samovi ako inokedy, zdalo sa, ako keď by bol rozhodnutý striasť sa bremena, ktoré ho ťažilo. Samo to pocítil, povzbudilo ho to pokračovať.

„Prepáč, že ti takto poviem na rovinu,“ pokračoval, „ale divné mi je to, že všetkému venuješ čas,

skúmaš a overuješ z viacerých zdrojov, a teraz si okamžite pohrdol. Vždy mi oponuješ, keď sa snažím pomôcť ti, nedovoliš mi dopovedať podstatu, ale vždy sa snažíš filozoficky opovrhnuť.“

Samo, akoby už zúfalo, sa snažil preniknúť spoza ten silno vybudovaný múr.

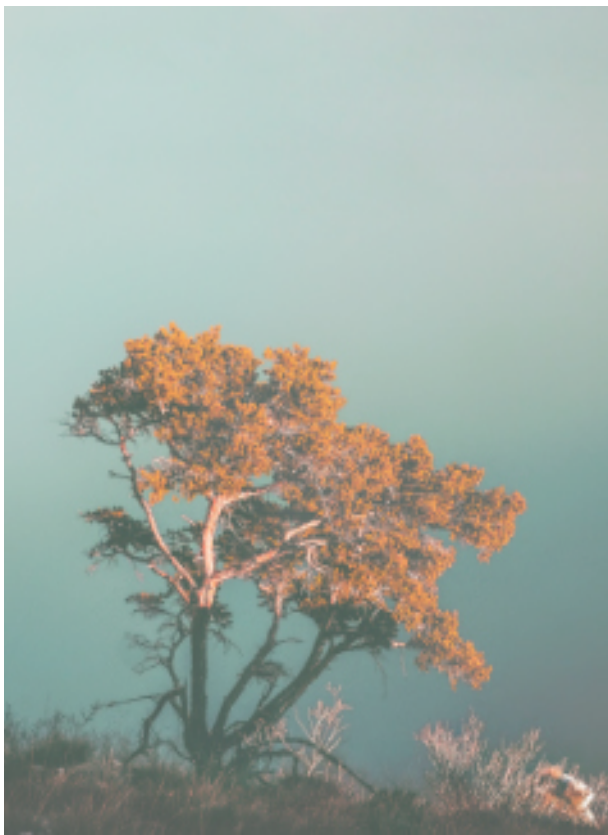
„Jednému musíš porozumieť - podstata všetkého, čím sa Boh snaží prehovoriť k nám sa zakladá na vzájomnej úcte. Nemôžeš ničím pohrdať iba preto, že ti to nedáva zmysel, zmysel tvojmu obmedzenému zmýšľaniu. Boh je oveľa, oveľa viac, ako si predstavuješ.“

„Viem,“ odpovedal Roman, „ale, jednoducho, to sa nedá uplatniť v bežnom živote, pre mňa to nedáva zmysel.“

„Rozumiem ťa, kamarát,“ nevzdáva sa Samo, „ved' práve to sa usilujem objasniť. Boh sa prihovára tým, ktorí sú Jeho, ktorí Mu veria a úplne dôverujú. Ty, s tvojím filozofickým postojom nič nedosiahneš, nemôžeš očakávať, aby si najprv pochopil, a potom to prijal. Tak sa iba zatvrďuješ, robíš bariéru a odpor Bohu. Boh nemiluje pyšných, ale pokorných, to nám prezradil v Jeho Slove.“

„Nie som pyšný!“ urazene odpovedal Roman. „Viem, ale tvoj postoj voči Bohu, ten prezrádza, že sa postavuješ ponad Neho a že si o sebe myslíš viac, ako čo je.“

Zdalo sa, že tieto Samove slová urazia Romana tak, že viac nebude chcieť pokračovať, ale nestalo sa tak.

„Ako si to myslel?“ spýtal sa prekvapene Roman. „To, že pohrdaš ničím, čo nechápeš, tým vlastne hovoríš, že ten, kto to povedal je pod tvoju úroveň. A ak niečo nechápeš, Romanko môj, neznamená, že to je nezmysel, to len prezrádza, že je ponad tvoju úroveň. Takže neodmietaj okamžite to, čomu nerozumieš, veď toľko toho si nevedel a nechápal a študovaním z kníh si porozumel. Tak podobne je aj so Slovom Božím, s tým rozdielom, že toto je „Slovo Božie“ a nie obyčajná kniha. Dokonca, dôležitejšie je veriť ako chápať, pretože Božia múdrosť je ponad náš dosah. Ale ver mi, časom aj porozumieš.“

„Pre mňa je to len obyčajná kniha, nepridával by som jej božské moci, ako to ty tvrdíš.“

„Roman môj,“ vydýchol si Samo a pokračoval, „asi bude problém v tom, že si príliš načítaný. Skús prekonať tú bariéru v mysli, nesnaž sa chápať Boha rozumom, ale srdcom. Nevieť, ako inak ti poradiť,“ pokrčil plecami Samo. „Ale poznaj, že odmietaním uvažovať nad tým, obmedzuješ Bohu možnosti, aby sa ti dokázal. Brat' si iba segmenty z Jeho slova je tá najkratšia cesta, ako sa vzdialiť od Neho. Preto ti radím, čítaj, uvažuj a modli sa, daj Bohu šancu nech sa dokáže a uvidíš, že keď budeš úprimný, On to aj urobí.“

Roman pokrčil plecami, ako by chcel povedať, „neverím, ale preverím“.

Samo to pochopil a dodal: „A práve aj v tomto je dôležité „ďakovať za všetko,“ čo ťa vytočilo. Ak niečo nepochopíš úplne, prosím ťa, nepohrdaj ihneď, ale buď vďačný za to málo, čo ti Boh dal rozumieť a hľadaj viac. Je to cesta, ktorou prídeš k Božej múdrosti. Keď zmeníš svoju myseľ a postoj z povýšeneckého a kritického na postoj spokojnosti a vďačnosti uvidíš, že Boh uplatní svoje princípy aj pri tebe.“

Roman vstal, zobral traktát z police a podal ho Samovi.

„Nevedel som, že si taký teológ,“ zažartoval a dodal, „prosím ťa, prečítajme ho spolu.“

Vtom Samovi zazvonil mobil, keď prečítal správu, opadla mu tvár.

„Prepáč, kamarát, ale necháme to na neskôr, musím ísť.“

Aj Romanovi opadla tvár a odpovedal, „Tak dobre, budeme v kontakte.“

Odprevadil Sama až po ulicu, sadol si pod košatú lipu a roztvoril traktát.

V ten jesenný večer sa lipa začala zbavovať svojho lístia a Roman svojej pýchy.

Daniel Pintír

Smútok, ktorý potrebujeme

Obraz Boha ako pastiera je na stránkach Písma známy. Prorok Izaiáš povedal o Bohu: „*Pást' bude svoje stádo ako pastier, zhromaždí ho svojím ramenom, jahniatka poniesie v náručí, pridávajúce ovce povedie*“ (Izaiáš 40:11).

Ježiš povedal: „*Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier život kladie za ovce*“ (Ján 10:11). A apoštol Peter napísal: „*Boli ste ako blúdiace ovce, ale teraz ste navrátení Pastierovi a Biskupovi vašich duší!*“ (1. Petrova 2:25). Izaiáš tiež povedal: „*My všetci sme blúdili ako ovce, všetci sme chodili vlastnou cestou*“ (Izaiáš 53:6).

Páči sa nám obraz Boha ako pastiera. A páči sa nám aj predstava, že sme ovce. Predstavujeme si pokojnú lúku a pastiera, ktorý stráži svoje stádo. Aký krásny obraz ľudskosti.

V skutočnosti by sme sa nemali cítiť dobre, ak nás prirovnávajú k ovciam. Biblia nás prirovnáva k ovciam z jednoduchého dôvodu: ovce sú neskutočne hlúpe a potrebujú neustálu starostlivosť. Majú tendenciu blúdiť a dostať sa do problémov. Sú to zraniteľné a bezbranné zvieratá, ktoré si vyžadujú viac pozornosti ako ktorékoľvek iné zviera.

Úlohy ovce a pastiera

W. Philip Keller, ktorý bol istý čas pastierom, vo svojej knihe Pohľad pastiera na Žalm 23 zdôraznil: „Pre ich samotnú povahu je takmer nemožné, aby si [ovce] ľahli, kým nie sú splnené tieto tri požiadavky: Musia sa cítiť oslobodené od strachu, napätia a hladu.“ Keller ďalej hovorí, že len sám pastier môže poskytnúť úplnú úľavu od týchto úzkostí.

Ved' vlastne, kto môže zabudnúť na Dávidove slová v Žalme 23, keď svoj vzťah k Bohu prirovnáva k vzťahu pastiera a ovce?

Povedal: „*Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku. Na pastvách zelených ma pasie a k vodám osviežujúcim ma privádza. Dušu mi občerstvuje*“ (Žalm 23:1-3).

Len ten, kto hovorí: „Hospodin je môj pastier,“ môže potom povedať, „nebudem mať nedostatku.“ Keď Pán nie je твоjím pastierom, vždy budeš niečo chcieť. Nie je zlé chcieť v živote určité veci, ale dôvod, prečo to niečo alebo niekoho chceme, je ten, že sa snažíme zaplniť prázdnotu vo svojom vnútri, ktorú chce zaplniť Boh.

Napriek tomu máme prirodzenú tendenciu, podobne ako ovce, blúdiť.

V 15. kapitole Lukášovho evanjelia Ježiš rozpráva podobenstvo, v ktorom predstavuje Boha ako pastiera, ktorý hľadá stratenú ovцу. Povedal: „Keby niekto z vás mal sto oviec a stratil by jednu z nich, či nenechá deväťdesiatdeväť na pustatine a nejde za stratenou, kým ju nenájde? A keď ju nájde, položí si ju s radosťou na plecia“ (Lukáš 15:4-5).

Toto je jasný obraz Boha, nášho dobrého pastiera, ktorý nás hľadá. Našou prirodzenou tendenciou je, podobne ako u oviec, blúdiť. A napriek neustálej, milujúcej a súcitnej starostlivosti nášho pastiera sa túlame, pretože si myslíme, že tráva je vždy zelenšia niekde inde.

Čo robí náš pastier, aj keď zabľúdime? Ide za nami, kým nás nenájde. Keď vám raz odpustí, aj keď zabľúdite, nenechá vás odísť. Pôjde za vami a bude vás volať späť k pokániu.

Dávalo by zmysel, keby Ježiš povedal: „A keď nájde ovцу, ťahá ju späť a šľahá ju svojou palicou.“

Namiesto toho Ježiš povedal, že pastier „ju radostne ponesie domov na svojich pleciach.“ To je obraz náklonnosti. Pastier prináša späť unavenú, vyčerpanú, podvyživenú a smädnú ovцу.

Je to krásny obraz Boha, ktorý nás nesie, aj keď sme padli. Dávid napísal: „Spas ľud svoj a požehnaj svojmu dedičstvu, buď mu pastierom a nos ho naveky“ (Žalm 28:9).

Pán prisľúbil, že to bude robiť nielen v našej mladosti, ale až do konca nášho života. Povedal: „Ja som až do vašej staroby ten istý, až do šedin vás budem nosiť. Ja som učinil, ja i dvíham, ja ponesiem i zachránim“ (Izaiáš 46:4).

Ježiš zakončil svoje podobenstvo slovami: „Taká bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánie“ (Lukáš 15:7).

Všimnite si, že Ježiš povedal „jeden stratený hriešnik“. Pre Boha je dôležitý aj každý jeden človek. A prináša mu radosť, keď stratený človek začne činiť pokánie.

Význam pokánia

Slovo „pokánie“ znamená viac než len ľutovať niečo alebo sa za to ospravedlniť. Druh ľutosti, ktorú mnohí ľudia pociťujú nad svojím hriechom, je smútkom nad následkami toho, čo urobili zle. Keď však tieto následky pominú, urobia to znova. To nie je ten druh smútku, ktorý potrebujeme. Potrebujeme taký druh smútku, o ktorom Biblia hovorí, že nás privedie k pokániu. Ak je naše srdce zlomené, potom sa zmení aj naše správanie. Myslím si, že dnes chodí do spoločenstva veriacich veľa ľudí, ktorí si myslia, že sú kresťania, ale nikdy nečinili pokánie. Stále robia veci, ktoré by robiť nemali. Nepriniesli ovocie zodpovedajúce pokániu, o ktorom Biblia hovorí, že by sme ho mali mať.

Máte vo svojom živote takéto ovocie? Skutočne ste oľutovali svoj hriech?

Možno ste boli ako tá blúdiaca ovca v podobenstve, ktoré rozprával Ježiš. Hľadali ste naplnenie. Ale kým nepoviete: „Hospodin je môj pastier,“ nikdy nepoviete: „Nebudem mať nedostatku.“

Tento svet neponúka nič, čo by uspokojilo tú hlbokú prázdnotu vo vašom vnútri — teda nič okrem vzťahu s Bohom skrze Ježiša Krista.

Zdroj: internet

**Len ten, kto hovorí:
„Hospodin je môj
pastier,“ môže potom
povedať, „nebudem
mať nedostatku.“
Ak je naše srdce
zlomené, potom sa
zmení aj naše
správanie.**

Smútok, ktorý potrebujeme

Dobry priateľ

„Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov.“
Ján 15:13

Všetci chceme mať priateľov a cítiť sa dobre v ich prítomnosti a nadovšetko je životným úspechom mať verného a dobrého priateľa, s ktorým si môžeme zdeliť všetko: radosť, pekné chvíle, smútok, problémy, ťažkosti...

A stretávame sa mnohokrát alebo sme počuli aj o mocných priateľstvách, ktoré predsa raz zlyhali. Je však jedno priateľstvo, ktoré nám predstavuje Božie slovo a Ten, ktorý nám ponúka to priateľstvo, On vždy zostáva verný.

Ľudia sa chvália známosťou a priateľstvom s mnohými slávnymi a bohatými ľuďmi, s ktorými majú obecnstvo, trávajú spoločný čas, cestujú. Ale mnohí ešte nespoznali najlepšieho, najsilnejšieho priateľa, ktorý má najznámejšie meno na celom svete. Jeho meno je Ježiš Kristus! Jeho fotku nemáme, ale vieme, že keď sa ukáže, budeme Jemu podobní.

Podmienka získať si takého priateľa je prijať od Neho dar, ktorý On ponúka, lebo každý, kto zakladá nejaké priateľstvo ponúka dar.

Viera je dar Boží, ktorý je hodno prijať, tak ako Abrahám uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť a stal sa priateľom Božím.

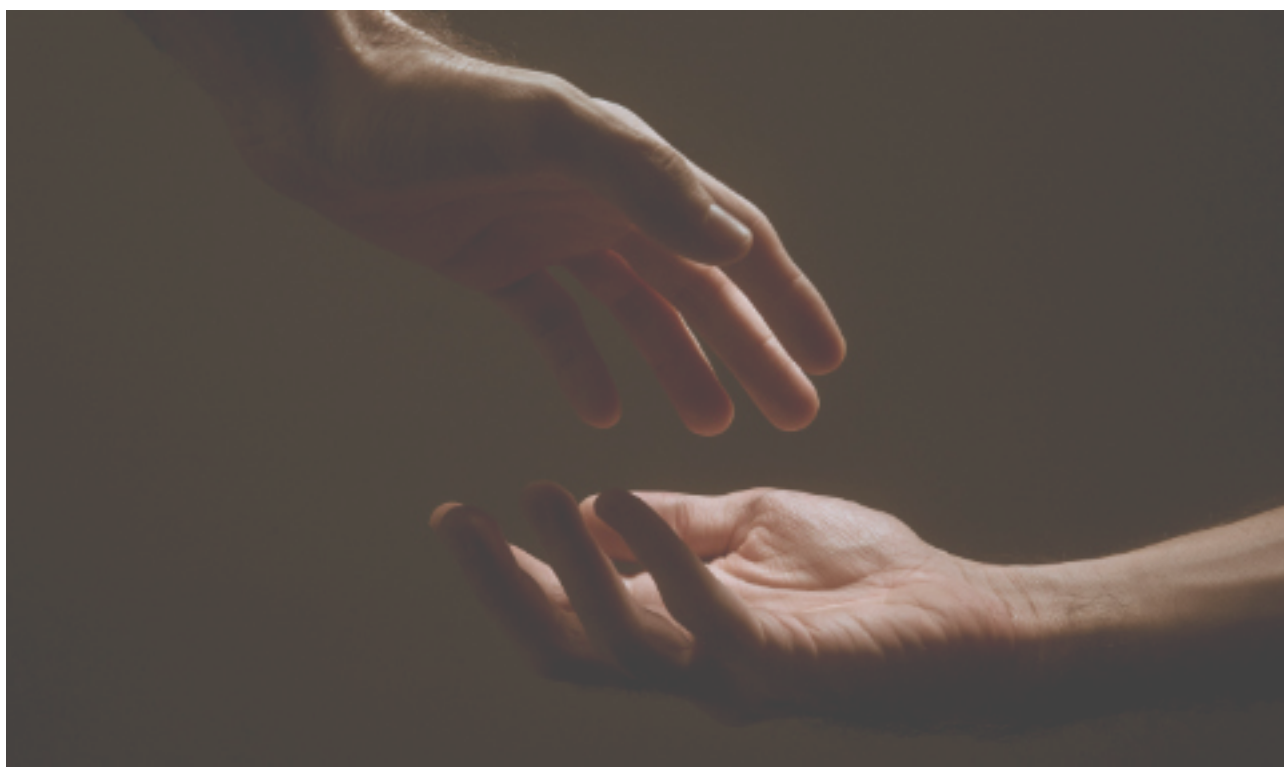
Drahý čitateľ, môžeš byť veľmi dôležitý, veľmi známy, hoci si možno chudobný, neprijatý v spoločnosti, neznámy, odhodený, ale tvojmu priateľovi Ježišovi Kristovi si veľmi dôležitý a On ťa miluje!

To je Ten priateľ, ktorý dal svoj život za svojich priateľov, ktorý dal svoj život ako výkupnú cenu za nás na golgotskom kríži, lebo nás tak veľmi miloval, hoci sme predtým boli jeho nepriateľmi. On mal v nás dôveru a ponúka každému svoj dar - a to je viera.

Verme Bohu, lebo On môže urobiť všetko to, čo zaslúbil.

Je ešte jedna dôležitá vec, ktorú si môžeme všimnúť - Ježiš svojich priateľov nenecháva iba tak. Keď priateľ Lazar onemocnel, a potom i zomrel, Ježiš povedal: „Lazar, náš priateľ usnul, ale idem, aby som ho zobudil zo sna“ (Ján 11:11). Bud' priateľ s Ježišom a On príde, aby ťa zobudil! A preto, povedz Mu: Milujem Ťa, Ježiš, priateľ a Spasiteľ môj.

Ján Zima

Vplyv, ktorý zmení históriu

„A jeho zbrojnoš mu povedal: Učiň všetko, čokoľvek je v tvojom srdci. Obráť sa, kam chceš; hľa, budem s tebou podľa žiadosti tvojho srdca.“
2. Samuelova 14:7

Keby sme sa aspoň na chvíľu zastavili a zamysleli, všimli by sme si, že pravdepodobne všetko je o vplyve; rodičia vplývajú na deti, učitelia na žiakov, médiá a sociálne siete na ich používateľov.

Vlastne, nemôžeme poprieť, že to, na čo sa pozeráme, čím sa zaoberáme, s kým trávime čas vplýva na nás a naše postoje. Niekedy sú ľudia ovplyvnení nejakou reklamou výrobku a hneď si to utekajú kúpiť, pretože to vykonalo určitý vplyv, a predsa dostatočný, aby si zadovážili niečo, čo možno ani nepotrebujú.

Ak by sme vplyv mali vysvetliť malému dieťaťu, bolo by to ako nádych aj výdych. Nádych, keď zoberieme vzduch do seba a výdych opačne. Tie funkcie v tele si ani nevšímame, ale každých niekoľko sekúnd je tu nádych a výdych v našich pľúcach. Presne tak je aj s vplyvom. Síce nie sme si vedomí toho, ale veci vókol nás vplývajú na nás a my vplývame na veci.

Saul a Jonatán začali vojnu proti národu, ktorý ich chcel zničiť. Zbili posádku Filištínov, a vtedy sa zošklivili tomuto národu. Filištíni zozbierali 30000 vozov, 6000 jazdcov a pešiakov ako piesku v mori. Saul a Jonatán mali 3000 ľudí, ale to číslo sa nakoniec zmenšilo na 600 mužov. Bola to malá hrbka ľudí oproti množstvu. A v takomto súžení pre Izrael, Jonatán sám zobúdzal svojho zbrojnoša a hovorí mu niečo, čo nemá žiadny zmysel - dvaja na to veľké vojsko. Pre mňa je vynikajúca odpoveď tohto zbrojnoša: Učiň všetko, čokoľvek je v tvojom srdci. Iný preklad hovorí - obráť sa kam chceš, moje srdce je s tebou. Aký silný vplyv mal Jonatán na tohto zbrojnoša, že bol pripravený zomrieť pre kráľovho syna.

Je to zriedkavá vec - mať niekoho, kto, aj keď nerozumie všetkým tvojim myšlienkam a nápadom, predsa je s tebou celým srdcom. Jonatán mal vplyv na tohto mládenca. Priniesli to pred Boha a išli smelo vpred. Dvaja oproti množstvu. Málo oproti mnoho. Keď začali vyhrávať boj, ich hrdinský čin ovplyvnil aj ostatných, ktorí sa pohli smelo za nimi a Boh vydobyl veľké víťazstvo pre Izrael v ten deň.

V terajšej dobe sme svedkovia prítomnosti choroby, ktorá ovplyvnila celé ľudstvo. Nemerateľná, až kým sa nevidia jej symptómy t.j. jej účinok na inej osobe. Je sila vo vplyve. Tak aj my vplývame na iných a iní na nás. Človek je stvorený na zvláštny spôsob, byť ovplyvnený a ovplyvňovať. Ako Božie deti sme povolani byť ovplyvnení Bohom a vykonať vplyv na tento svet. Keď ťa Boh povolá, aby si konal pre Neho, bude sa ti zdať, že si v menšine. Niekedy sa môže zdať, že je to nápad, v ktorom nevidíš žiadny zmysel. Ale to nemusí mať zmysel, keď to navrhuje sám Boh. V Novom zákone Ježiš urobil vplyv na svojich dvanástich a oni na celý svet. V ľudských očiach to nemalo zmysel, rybári a jednoduchí muži, aby vykonali nejakú zmenu v národe. Avšak vidíme, že vplyv Svätého Ducha, ktorý bol v nich, urobil vplyv, ktorý zmenil históriu. A ten vplyv trvá až dodnes.

Aj dnes Ježiš hľadá toho jedného, ktorý povie: Som s Tebou celým svojím srdcom. Keď ťa Ježiš povoláva, nemusí to mať zmysel v твоjich očiach, nemusíš to všetko chápať. Čo ak si práve ty ten, ktorý je povolaný mať vplyv, ktorý zmení históriu?

Dávid Mamojka

Náboženstvo podľa Boha 3

Úpravy prinášania rôznych druhov obetí

Ámos 5:21-24 „Nenávidím, zavrhol som vaše sviatky a nezavoniam vašich slávnostných zhromaždení. Lebo ak mi aj budete obetovať zápalné obeti a svoje obilné dary obetné, nebudú mi príjemné, a na pokojné obeti vášho vykrmeneho dobytku nepozriem. Odstráň odo mňa hukot svojich piesní, ani hudbu tvojich hárľ nechcem počuť. A tak nech sa valí súd ako vody a spravodlivosť ako nevysychajúci potok mocný.“

Už sme si hovorili, že náboženstvo nie je systém ceremónií, je to služba Bohu, ktorá nás vedie slúžiť ľuďom, pravé náboženstvo sa nemeria ceremóniami, ale zmeneným charakterom. Taktiež sme si hovorili o tom, že náboženstvo je otázkou obetí. Obet' je základom uctievania biblického Boha. Ďalšia podstatná vec je, o akú obet' ide. Jedinú obet', ako základ náboženstva a uctievania, ktorú Boh prijíma je obet' Pána Ježiša Krista na kríži.

V uvedenom oddieli Božieho slova, prorok Ámos spomína tri špecifické obeti:

1. zápalná obet',
2. obilná obet',
3. pokojná obet'.

Tieto tri rozličné obeti boli dané ako príkaz izraelskému národu. Príkaz o týchto obetiach môžeme čítať hneď na začiatku, v prvých kapitolách 3. knihy Mojžišovej, kde sa nachádzajú presné úpravy prinášania týchto troch druhov obetí. Tieto obeti pre izraelský národ v tom čase mali veľký význam pre chrámovú službu, pre nás dnes majú duchovný význam, pretože cez zákonné úpravy týchto obetí môžeme vyťažiť duchovné princípy a použiť ich vo svojej službe Bohu a blížnym.

ZÁPALNÁ OBEŤ – ako prvá obet' sa uvádza zápalná obet'. Prinášala sa ako celé zviera. Všimnime si, že sa prinášali všetky časti na obet' (hlava, tuk, vnútornosti, nohy). Opísaná je ako obet' príjemnej vône Bohu. Zviera predstavuje toho, kto obet' prináša a ponúka sa namiesto obetujúceho. Život zvieraťa je daný a úplne vyhorený.

Ide o obraz obetovania samého seba Bohu. Aby obet' bola Bohu príjemná, musíme Mu priniesť všetko to, čím sme. Svoje myšlienky úsudky, názory (hlava), svoju celú silu a energiu (tuk), svoje emócie a pocity (vnútornosti) a musíme Bohu odovzdať svoje cesty a zveriť Mu vedenie svojich životov (nohy). Len keď Bohu prinesieme celého seba a necháme sa vyhorieť na oltári, len vtedy to bude obet' Bohu príjemnej vône.

Apoštol Pavel veriacim v Ríme napísal: „Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obet' svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A neprípodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste zkúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé“ (Rimanom 12:1-2).

OBI LNÁ OBEŤ – Prinášala sa ako nekvasené pečivo vyrobené z jemnej múky a oleja. Táto obet' nie je obet'ou živého zvieraťa, ale niečoho, čo vyprodukoval človek. Neobetuje sa život, ale produkt práce človeka. Pečivo nesmelo obsahovať kvas a muselo obsahovať soľ. Pálila sa pri kadidle a nemala byť celá spálená na oltári, ale pozostalé časti boli určené kňazom na jedenie.

Je to duchovný obraz našej služby ľuďom. Táto obet' nebola určená len Bohu, ale bola určená

inášania
uhov obetí

primárne kňazom, teda určená je pre človeka. V tom je zjavený duchovný princíp, že nie je možné slúžiť Bohu, bez toho, že budeme slúžiť ľuďom. Službou ľuďom my slúžime Bohu. Teda ide o rovinu medziľudských vzťahov a milovanie ľudí. Kvas ako obraz hriechu by nemal byť prítomný v našich životoch. V rovine medziľudských vzťahov tu hovoríme najčastejšie o konfliktoch, zvadách atď. S určitosťou môžeme povedať, že nie je nič ťažšie ako udržiavať zdravé medziľudské vzťahy. Všimnime si, že práve preto sa vyžadovala soľ pri tejto obeti. Občasný prejav dobrého skutku voči niekomu je síce dobrá vec, ale z tohto pohľadu je to nepostačujúce. Urobiť niekomu dobre len niekedy nie je prejavom konzistentnosti a integrity. Boh od nás vyžaduje niečo viac. A to, aby sme boli stáli a nepohnutelní pri prejavovaní dobrých skutkov naproti všetkým ľuďom. Práve o tom hovorí obraz o soli, lebo je to obraz trvácnosti a vytrvalosti. Je potrebné, aby sme boli vytrvalí v milovaní ľudí, aj keď je to niekedy ťažké. Práve preto bola táto obet' vyrobená z oleja a prinášaná s kadidlom – pre nevysychajúcu lásku oproti našim blíznym potrebujeme modlitbu a pomoc Svätého Ducha, z vlastnej sily to vykonať nemôžeme.

Apoštol Ján vo svojom prvom liste napísal: „*Keby niekto povedal: Milujem Boha, a svojho brata by nenávidel, je lhár; lebo ten, kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel?! A toto prikázanie máme od neho, aby ten, kto miluje Boha, miloval i svojho brata*“ (1. Jánova 4:20-21).

POKOJNÁ OBEŤ – Táto obet' sa prinášala na tom istom ohni ako predchádzajúce dve. Bola určená pre Boha, pre kňaza a jeho deti. Všetci oni mali zdieľať rovnakú obet' a pocit spokojnosti a uspokojenia. Teda vytvárajú spoločenstvo okolo tejto obeti.

Ide tu o obet' spoločenstva. Táto obet' sa volá pokojná obet', ktorá slúžila na uspokojenie a na vytvorenie pocitu spokojnosti s prinesenými obet'ami. Práve v tomto sa zjavuje ďalší duchovný princíp, že nie je možné mať v sebe pocit spokojnosti a uspokojenia bez spoločenstva veriacich ľudí, ktorí zdieľajú rovnaké hodnoty ako vy. Je tragédiou dnešnej doby, že ponúka pocit spokojnosti a upokojenia cestou egoizmu, teda cestou uprednostňovania a presadzovania vlastného záujmu, prospechu, uspokojovania vlastných potrieb pri ignorovaní záujmov iných. Táto obet' je silným obrazom a pripomienkou, že bez spoločenstva cirkvi nemôže byť človek naplno uspokojený.

Princíp spoločenstva je duchovnou realitou cirkvi, ako spoločenstva bratov a sestier, ktorí uverili v Ježiša Krista. Lukáš v Skutkách apoštolov zapísal: „*A zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách. ... A každodenne zotrúvajú jednomyselne v chráme a lámuc chlieb po domoch brali pokrm v plesaní a v prostote srdca, chválili Boha a mali milosť u všetkého ľudu. A Pán pridával cirkvi zachránených každý deň*“ (Skutky 2:42, 46-47).

Vladimír Zima

Áno, je to pravda

Boh je živý!

Kto je Boh? Aký je zmysel života? Verím, že každý z nás sme si položili takú otázku. Prežívame radosť, lásku, chvíle s rodinou, manželom, deťmi, krásne veci, a predsa sa vynorí tá otázka.

Všetko má svoj čas, síce si to nechceme pripustiť, všetko má aj svoj koniec. A čo, keď príde koniec? Či je naozaj Boh živý?

Niekedy potrebujeme prejsť nejakými ťažkosťami, aby sme si uvedomili hodnotu niektorých vecí alebo toho, v čom sa nachádzame. Práve taký deň sa stal aj v mojom živote. V radosť s rodinou, s priateľom, v práci a biznise som si ani len nepomyslela na Boha. Nemala som na to čas. Načo by mi bol Boh? Všetko som mala a na niečo nové som nemala čas. V tom všetkom sa predsa stalo niečo, čo som nečakala. Keď som bola v pekných chvíľach s mojím priateľom, prišlo mi zle a omdlela som. Bola to chvíľa, keď sa môj život zmenil. Nemoc sa stala mojím každodenným spoločníkom. Hoci som ju nechcela, bojovala proti nej, neodchádzala z môjho tela. Rôzni lekári sa pokúsili ma liečiť, moji najmilší boli so mnou, ale nemoc ma neopúšťala. Zrazu tie radosti, čo boli v mojom živote, vybledli a videla som, že v tom nie je zmysel. Človek má svoj vymeraný čas a nevidela som už význam v tom všetkom. Aj napriek láske rodičov, priateľov a pomoci lekárov, bola som zronená, v strachu a úzkosti.

Uvedomila som si, že to, čo som pokladala za radosť a pokoj nebolo to pravé, ale iba dočasné, chvíľkové vzrušenie, a to vybledlo. Ďakujem Bohu za rodičov, ľudí okolo mňa, ale ani tá veľká láska nenaplnila moje srdce. Prechádzali dni a žiadna zmena neprichádzala do môjho života. Keďže moji rodičia majú podnik, prišla som do práce a premýšľala som o tom všetkom. Bola som zronená a prišla ku mne jedna žena, ktorá u nás pracuje a spýtala sa ma, že ako sa mám. Povedala som, že nie najlepšie. Odpoveď, ktorú som dostala od nej, priniesla pre mňa niečo nové. Po dlhom čase v tej beznádeji, keď mi ani lekári, ani ľudia nemohli pomôcť, mne sa pre jej slová otvorilo srdce pre novú nádej. Nepovedala mi síce veľa, iba toľko, že v slove Božom nájdem odpoveď a že je možné veriacim, aby ich Boh uzdravil.

V mysli som mala veľa otázok: Ak Boh existuje, prečo človek musí prechádzať cez také ťažkosti? Prečo sa stávajú také bolesti v tomto svete? Prečo malé deti, mladí ľudia hynú? Ako to, že to Boh nezastaví? Avšak, aj napriek tým otázkam, moje srdce túžilo po východisku z tej nemoci a zaujalo ma, že či je to pravda, čo tá žena povedala. Čo obsahuje tá kniha Biblia? Začala som ju čítať a ako sa strany točili, dosť vecí mi nedávalo zmysel. Pravdupovediac, mne sa ani nečítalo, veď to bola taká hrubá kniha, veľa toho sa tam píše.

Áno,

e to

Predsa ma niečo prit'ahovalo. A bola to viera. Rozhodla som sa, že to skúsím a že idem vyhl'adať, čo píše o Bohu, že k tomu pripojím aj modlitbu a budem volať k Bohu. Ak On je, On mi pomôže!

Na začiatku sa žiadna zmena neudiala. V izbe tichosť počas modlitby a ani zdravie sa mi obzvlášť nevylepšilo, ale v srdci sa niečo zvláštne začalo diať. Moja viera vzrastala. A keď som v Slove našla odpovede na moje otázky, všetko to, čo ma chcelo vzdialiť od Boha, tie otázky, pochybnosti, zrazu to vybledlo a všetko dostalo zmysel. Vtedy som sa rozhodla, že to, čo prečítam, budem aj žiť. To bol bod, keď sa môj život zmenil. Keď žijeme slovo Božie, ono má moc, a to je spôsob, ktorým Bohu ukážeme, že sa Mu chceme priblížiť.

V tej chvíli som už vedela viac z Biblie a chcela som sa o tom rozprávať aj s ľuďmi vôkol seba. Spoznala som, že je mnoho náhľadov o tom, čo píše v Biblii, ale všimla som si, že rozdiel robí to, kto má akú vieru a do akej miery je rozhodnutý hľadať a plniť, čo píše v Slove. Hoci tie rôzne náhľady ma znechutili, no predsa, tá túžba vo mne horela a rozhodla som sa osobne presvedčiť, či je Boh naozaj živý a či to, čo v slove Božom píše, je pravda.

Zistila som dôležitú vec, že v slove Božom píše, že Bohu sa zaľubujeme vierou. Čo to znamená? Modlila som sa, aby som pochopila. Veď ľahko je robiť veci, keď ich vidíme a rozumieme im. Keď však nevidíme, a keď sa nič nedeje, no napriek všetkému sa toho držať, či to nie je nezmysel? Či to nie je klam, ak presviedčame sami seba o tom, čo sa nevidí, ako keby bolo? Ale nie, nie je, to je vlastne viera (Židom 11:1). Keď plníme rozkazy Božie zanechané v slove Božom, aj keď nevidíme niektoré veci hneď, to je viera, vtedy sa stávajú nemožné veci možnými.

Moje srdce túžilo mať osobné svedectvo, to blízke stretnutie sa s Bohom a úprimne, túžila som viac, hlbšie zažívať slovo Božie a uverila som, že Boh je živý. Žila som svoj život podľa toho, že to je naozaj pravda a srdce ešte viac hľadalo Boha. Našla som v Písme, že kto uverí, že sa Pán Ježiš obetoval za nás, dostane dar

Svätého Ducha. Biblia hovorí, že nám je to potrebné a že bez toho je nemožné prísť k Bohu. Uverila som a túžila som po tom. Prosila som Boha, modlila som sa v snahe očisťovať sa pre ten dar, lebo píše, že vtedy bude Boh prebývať v nás. Okrem toho, Slovo hovorí, že sa ten dar prejavuje v hovorení cudzích jazykov. Nerozumela som tomu, bolo mi to divné, ale verila som a hnala som sa za tým. A vedela som, že to je to svedectvo, ktoré urobí rozdiel. To silné presvedčenie, osobné, je dôkazom aj mocou, že Boh je živý a že to potrebujem.

Čas ubehol, ani som si nevšimla koľko sa môj život zmenil. Veľa som čítala Božie slovo, prestali ma zaujímať veci, v ktorých som dakedy nachádzala potešenie. Ani práca pre mňa viac nebola taká dôležitá. Áno, ďakujem Bohu za rodinu a ľudí, ktorí ma milujú, ale pre mňa už nič nebolo také dôležité, ako dostať ten dar. Tá túžba naplnila moje srdce a bola som hotová urobiť čokoľvek, čo žiada Boh, aby ma vyplnil Jeho Duchom. To svedectvo, ten nový život, po tom som túžila a naozaj som verila tomu. A práve v jeden večer som bola sama v izbe, slávila som Boha a vtom sa to aj stalo. Zrazu ma naplnila preveľká radosť a z mojich úst vyšlo slovo, ktoré som dovtedy nepoznala.

Čo sa to stalo? Čo som to povedala? Počkaj, či nie je to, o čom sa píše v slove Božom? Áno, je! Bol to Duch Svätý a v mojom srdci bol výbuch radosti, lásky, pokoja a niečo, čo som dovtedy nikdy nepocítila. Áno, teraz Boh naplnil moje srdce, poznala som Ho.

Rýchlo som išla na kolená modliť sa Bohu, síce som nechápala, čo sa mi to stalo. Cítila som však to svedectvo, ten nebeský dar. Svedectvo, ktoré už nebolo iba nejaká bájka alebo rozprávka, ale ten vzdialený Boh je teraz tak blízko, vo mne, v mojom srdci a tá modlitba, to je niečo zvláštne a prekrásne. To, ako sa Duch Svätý v cudzích jazykoch primlúva, to je niečo nadprirodzené, a teraz to aj z mojich úst tečie. Áno, je to niečo predivné. To svedčím, že teraz poznám, kto je ten Boh a že je živý a že žiť Jeho pravdu, Jeho Slovo je to najlepšie rozhodnutie, ktoré môžeme urobiť vo svojom živote. Kto uverí tej zvesti? Nech skúsi sám. Ja dávam svedectvo, že je to pravda!

Alexandra Bohušová

Záleží Bohu na mojom zaviazaní sa?

Svet málokey očakáva takýto záväzok voči zásadám

Dietrich Bonhoeffer, ktorý sa pred storočím narodil do privilegovaného života v profesionálnej rodine vyššej triedy, bol poslednou osobou, od ktorej by ste čakali, že sa stane teológom. Jeho otec Karl bol významný nemecký psychiater v Berlíne, jeho matka Paula bola dcérou svetoznámeho historika, jeho stará mama z matkinej strany bola nadaná klaviristka a žiačka neporovnateľného Franza Liszta, jeho starší brat bol uznávaný fyzik, jeho synovec Christoph bol známym dirigentom a jeho synovec Klaus pôsobil ako starosta Hamburgu. Od Dietricha sa očakávalo, že pôjde v šľapajach svojho otca, ale celú rodinu prekvapil tým, že sa už v ranom veku rozhodol stať sa služobníkom, teda kazateľom. Nakoniec získal doktorát na univerzite v Berlíne, potom absolvoval postgraduálne štúdium v New Yorku a v roku 1931 sa vrátil do Nemecka. Okrem rôznych pastoračných úloh sa Dietrich stal vynikajúcim lektorom a dokonca sa zaslúžil o založenie denominácie s názvom Vyznávajúca cirkev. Život miništranta a profesora seminára bol odmeňujúci a naplňujúci.

Druhá svetová vojna zmenila život v Európe a najmä v Nemecku, keď sa z kultúrnej krajiny premenila na vojnovú mašineriu. Keď Adolf Hitler začal zavádzať svoju antisemitskú politiku, pre Dietricha by bolo najjednoduchšie mlčať ako mnohí iní náboženský vodcovia. Ved' prebiehal boj na život a na smrť. Žila by cirkev len pre evanjelium alebo by cirkev mohla spolupracovať so štátom? Dietrich nájstojčivo tvrdil, že v dôsledku toho by cirkev nebola žiadna cirkev.

Jeden starší kolega, ktorý sa prispôbil nacistickej ideológii, aby si udržal svoju prácu, lamentoval: „Je veľká škoda, že naša najväčšia nádej na fakulte je premrhaná na cirkevný boj.“ Avšak Dietrich nemohol poprieť svoje zásady, a tak hovoril ešte vyzývavejšie z kazateľnice a rečníckeho pultu a nakoniec sa pridal k nemeckému odboju proti nacizmu. Gestapo mu zakázalo kázať, potom učiť a napokon akékoľvek verejné vystupovanie. Nepretržite pokračoval. V apríli 1943 bol zatknutý, obvinený z sprisahania a uväznený v Berlíne. Nakoniec bol Dietrich premiestnený do série koncentračných táborov končiacich vo Flossenburgu v Bavorskom lese. Tam strávil posledné dva roky svojho života a tam sa v jeho kázaní rozvinula vášeň, ktorá sa u učencov zriedka vyskytuje.

Dietrich Bonhoeffer dôverne poznal skutočnú cenu učeníctva. V knihe s týmto názvom vytvoril ostrý kontrast medzi tým, čo nazval „lacnou milosťou“, ktorú mnohí ponúkali na pritiahnutie davu do kostola, a „nákladnou milosťou“, ktorú ponúkal Ježiš Kristus. Odsúdil lacnú milosť ako prísľub Božích požehnaní bez toho, aby si to vážil, a všimol si, že ľudia, ktorí sú do kostola nalákaní s takou nízkou mierou odhodlania, berú svoju vieru veľmi na ľahkú váhu. „Lacná milosť je smrteľným nepriateľom Cirkvi,“ povedal. „Drahá milosť je poklad skrytý v poli; kvôli tomu človek rád pôjde a predá všetko, čo má. Je to perla veľkej ceny, za ktorú obchodník predá všetok svoj tovar. Je to Kristova kráľovská vláda, kvôli ktorej si človek

**Čokoľvek, čo stojí za to mať, stojí za to sa zaviazat'.
Prečo teda očakávame niečo za nič,
keď ide o večné veci?**

vylúpne oko, ktoré ho privádza na potknutie sa. Je to volanie Ježiša Krista, pri ktorom učeník opúšťa svoje siete a nasleduje ho... Je to drahé, pretože človeka to stojí život... Predovšetkým je to drahé, pretože to stálo Boha život jeho Syna a čo stálo Boha, pre nás nemôže byť veľa lacnejšie.“

Všimli ste si niekedy, že aj keď pri svojich rozprávaniach Ježiš pritiahol veľké zástupy, nezdalo sa, že by na neho davy zapôsobili? V skutočnosti takmer hneď, ako jeho poslucháči narástli a návštevnosť vstúpila, Ježiš začal odstraňovať nezainteresovaných. Tu je jeden taký príklad z Lukáša 14:25-27: „*A išly s ním mnohé zástupy, a on obrátiac sa povedal im: Ak ide niekto ku mne a nemá v nenávisti svojho otca i matere, ženy i detí, bratov a sestier, ba ešte len aj svojej vlastnej duše, nemôže byť mojim učeníkom. A kto nenesie svojho kríža a nejde za mnou, nemôže byť mojim učeníkom.*“ Je zrejmé, že Ježiš nebol oboznámený s prvým pravidlom predaja, ktorým je nikdy diskutovať o cene! Svojim nasledovníkom otvorene povedal, aký je rozdiel medzi divákom a účastníkom Jeho cirkvi a aký je rozdiel medzi tým, keď je v každodennom živote Jeho obdivovateľom a Jeho učeníkom.

Vidíte, pre skutočného učeníka je Ježiš na prvom mieste v každom vzťahu. Niektorí noví kresťania čelia neuveriteľnému stresu a dokonca odmietnutiu zo strany iných, keď sa tieto nové priority vypracúvajú. Často menia svoje ambície, zamestnanie, voľnočasové aktivity alebo dokonca to, čo nosia... a robia to dobrovoľne! Skutočne sa stávajú „živými obeťami“ (Rimanom 12:1), pričom obetujú svoje životy Bohu na Jeho oltári. V skutočnosti umierajú, aby žili. To je záväzok. To je drahá milosť. A to je to, čo Ježiš Kristus očakáva, ak chcete byť Jeho nasledovníkom. Ale premýšľajte o tom, naozaj - čokoľvek, čo stojí za to mať, stojí za to sa zaviazat'. Dokázali ste to vo svojich priateľstvách, v manželstve, dokonca aj vo svojom cvičebnom režime. Prečo teda očakávame niečo za nič, keď ide o večné veci?

Apoštol Pavol azda najlepšie vysvetlil úžitok tohto druhu záväzku, ktorý mení život, keď napísal galatským kresťanom v prvom storočí: „*S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa*“ (Galaťanom 2:20). Keď to povieť takto, zomrieť preto, aby ste žili, má oveľa väčší zmysel, než len žiť pre smrť.

Na úsvite 9. apríla 1945, len tri týždne predtým, ako americké sily oslobodili Flossenbug, nacisti popravili Dietricha Bonhoeffera. Dnes je na strome, na ktorom bol obesený, pamätaná tabuľa s iba ôsmimi slovami: „Dietrich Bonhoeffer, svedok Ježiša Krista medzi svojimi bratmi.“

Svet málokedy očakáva takýto záväzok voči zásadám. Ale Boh áno.

Pastor Raymond Woodward Preklad: Jaroslav Andrášik

Neobzerať sa!

1. Mojžišova 19:26

„A jeho, Lotova, žena sa obzrela zpoza neho a obrátila sa na soľný stĺp.“

V Biblii máme zapísaný jeden príbeh, ktorý sa stal pre neposlušnosť a pre zvedavosť. Lotovi a jeho rodine Hospodin dal možnosť ísť preč zo Sodomy a Gomory predtým, ako ju zničil. Mali prikázanie, aby išli napred, aby sa neobzerali. Keď vyšli von z mesta, Lotova žena sa obzrela ešte raz sa pozrieť na minulosť a zostala tam ako soľný stĺp.

V súčasnej dobe Sodoma a Gomora predstavuje tento svet. Keď sme prijali Pána Ježiša ako osobného Spasiteľa, dali sme sa pokrstiť na meno Pána Ježiša, naša minulosť je za nami, zotretá je. Neobzerať sa!

Nedovoľme si byť zaseknuté v minulosti.

Minulosť je za nami, náš zrak nech je upretý napred, na Pána Ježiša. Náš cieľ je nebeské kráľovstvo a ono je pred nami, nie za nami.

V ženskej prírode je, že sme zvedavejšie ako muži, ťažšie zabúdame, stále sa vraciame do minulosti, pripomínáme si zranenia znova a znova, a stojíme na mieste, kým za ten čas dobré veci prechádzajú pomimo nás.

Neobzerajme sa!

Hľadme napred na Pána Ježiša, dokonávateľa našej viery, ktorý v najťažšej situácii tam na kríži povedal: „Otče, odpusť im, nevedia, čo činia.“ Ježiš nám zanechal príklad, máme odpúšťať a hľadiť vpred. Keď prechádzame cez skúšky alebo choroby, nezastávajme a neobzerajme sa späť. Obzeranie sa nás unaví. Uzdravenie je proces, ktorý tesne súvisí s odpúšťaním.

Keď máme zdravý vzťah s Bohom, srdce úplne oddané Bohu, vtedy nadobúdame silu zhora, ktorá nám pomôže prekonať každú prekážku, pomôže nám zotrvať do konca.

Neobzerať sa!

Dobré veci a Božie zaslúbenia sú pred nami. Preto buďme citlivé na Boží hlas a On nám splní žiadosti nášho srdca, ktoré nám budú svedectvom a silou ísť napred a neobzerať sa!

Daniela Širková

Náš cieľ je nebeské kráľovstvo a ono je pred nami, nie za nami.

Nikdy neopusti dom svojho Otca

Príbeh o márnratnom synovi, ktorý je zapísaný v Lukášovi 15:11-32, je takmer všetkým veľmi dobre známy. Avšak chcel by som sa spolu s Vami, drahí čitatelia, zamyslieť nad týmto príbehom a porozmýšľať o jeho význame v súčasnej modernej dobe, v ktorej žijeme.

Keď sa pozeráme, čo syn mal v dome svojho otca, mohli by sme s istotou napočítať nasledovné: po prvé, mal dom – stále miesto, kde býval a kam sa mohol ukryť pred páľavou slnka alebo chladom v zime, mal výbornú kuchyňu, kde konzumoval chutné pokrmy každodenne, mal čisté rúcha na každý deň, mal dobrú povest' od svojho otca, mal otcovu starostlivosť a najdôležitejšie - otcovu lásku.

Hrdina nášho príbehu si veľmi ľahko zvykol na takýto spôsob života. V jednom bode svojho života sa rozhodol, že veci prevezme do svojich vlastných rúk. Možno si myslel, že sám dokáže lepšie spravovať svojím časom a životom.

A tak si vypýtal od otca príslušný diel majetku a odcestoval. V modernej dobe by sa odviezol krásnym novým autom, jazdil by ďaleko, ďaleko, až po krásne miesto na bývanie v ďalekej krajine.

V tej ďalekej krajine od samého začiatku žil tak, ako sa jemu ľúbilo. Chodil spať príliš neskoro, a potom neskoro aj vstával. Keď mu to zunovalo, užíval si nočné vychádzky, konzumoval alkohol a cigarety, až pokým neprišiel po drogy a striedanie dievčat. Čas prechádzal a uvedomil si, že má čoraz menej peňazí. Keď to priatelia zistili, klesol aj ich záujem o jeho kamarátstvo.

Keďže nikde nepracoval, zamestnal sa ako pastier sviň, natoľko hladný, že si žiadal, aby jedol aspoň to, čo jedávali svine, ale ani to mu nechceli dať. Tento mladý človek sa ocitol na dne – finančnom, spoločenskom a duchovnom. Mohol si vziať do kufora diel majetku, ale nie aj otcovu lásku.

Vstúpil však do seba a videl svoju situáciu a rozpamätal sa na dom svojho otca. Bol hladný a smädný, pokým sluhovia v dome jeho otca žili v hojnosti. Rozhodol sa, že sa navráti a bude prosieť svojho otca, aby sa stal aspoň jeden zo sluhov, nežiadal si viac.

Láskyplný otec čakal svojho syna každý deň. Toho dňa, keď videl svojho syna zďaleka, zaradoval sa a utekal v ústrety svojmu synovi, objal ho a bozkával ho takého, aký bol. A nielenže sa otec zaradoval, ale ho aj prijal späť za syna! Aká veľká láska otca voči synovi, ktorý premrhal všetko.

Všetci poznáme koniec príbehu. Opísaný je starší syn, ktorý bol žiarlivý z toho, čo vykonal jeho otec. Mal všetky privilégia otcovho domu a nevyužil ich. Žil ako sluha a nie ako syn.

Toto je príbeh, v ktorom Ježiš ilustruje veľkosť svojej lásky. Toto nie je príbeh, ktorý nás má motivovať, aby sme všetko, čo tento svet ponúka aj vyskúšali a nakoniec, ako poslednú možnosť, povedali si – vrátim sa domov. Svedkom som, že sa veľa mladých ľudí odvážilo vyskúšať si takúto cestu, ale iba malé percento sa opäť navrátilo k Bohu. Diabol sa snaží celou silou prekaziť ľuďom, aby si uvedomili, že ich nebeský Otec ešte stále miluje a čaká ich návrat!

Tento príbeh by nás mal motivovať nikdy neopustiť lásku svojho nebeského Otca a vážiť si ju. Keď sme v dome svojho Otca, žime ako synovia a nie ako sluhovia! Máme právo na všetko, čo vlastní náš Otec!

Prijmime tú lásku, ktorá sa nám ponúka dnes a žime s ňou do konca nášho života. Neodmietajme ju, lebo je nenahraditeľná. Žiadna vec nám nevyplní život tak, ako láska nášho nebeského Otca!

Dejan Lakatoš

**Ked' sme v dome
svojho Otca,
žime ako synovia
a nie ako sluhovia!**

Manželka kazateľa či pastora

Byť manželkou kazateľa nie je ľahká, avšak je to úctyhodná úloha. Je to privilegium byť spoluúčastníčkou v duchovnej práci svojho manžela a podieľať sa na zachraňovaní duší a na vzraste cirkevného zboru a kráľovstva Božieho, spolu so svojím manželom. Manželka kazateľa však čelí aj rôznym, jedinečným výzvam, a preto potrebuje modlitbu ostatných úprimných a chápujúcich veriacich, ktorí budú podporovať svojich kazateľov a ich rodiny modlitbami a pomáhať im.

V čom spočívajú výzvy pre manželku kazateľa? Napríklad v tom, že zo strany zboru, ale aj okolia vôbec, prichádzajú isté očakávania, ktoré „musí“ plniť kazateľ, jeho žena, ba dokonca aj ich deti. Táto nereálna všadeprítomnosť je pri manželke kazateľa zdrojom každodenného veľkého stresu. Preto je potrebné prejavovať jej súcit a porozumenie, modliť sa za ňu a jej rodinu, namiesto klásť na ňu priveľké nároky a kritikovať ju. Majme na zreteli, že ona žije pod tlakom nerealistických očakávaní nielen od svojho zboru, ale aj seba samej. Často ju trápi pocit, že sa nedostatočne angažuje a málo pomáha svojmu manželovi v jeho duchovnej práci.

Očakáva sa od nej, napríklad, že bude v zbore na každej službe, že bude zapojená do všetkých zborových aktivít, že bude mať toľko sily a kapacity, aby mohla každého vypočuť, stále sa usmievať, s každým súhlasiť. Alebo, že bude prenášať náhľady a návrhy členov zboru svojmu manželovi, ako a čo by mal robiť v zbore, čo nerobí dobre a čo sa im nepáči. Áno, niekedy je potrebné, aby bola prostredníkom medzi ľuďmi a

manželom kazateľom, no iba, keď je to na úžitok a k pomoci tej osobe a zboru.

Niektorí ľudia si dovoľujú aj súdiť, čo si kúpila, na čo míňa svoje vlastné peniaze. Alebo jej dajú najavo, akoby mala byť oblečená, čo smie a nesmie v danej chvíli povedať, s ktorými ľuďmi by sa mala a s ktorými nemala rozprávať, stretávať. Ľudia často chcú zasahovať aj do jej osobného života a určovať ako sa má chovať k svojmu manželovi a ako má vychovávať svoje deti, ba kladú nereálne očakávania aj od ich detí ohľadom ich správania, obliekania, kým pritom sú to len deti a potrebujú mať normálne, bezstarostné detstvo ako aj všetky iné. Za tieto a takéto veci si manželka kazateľa často vyslúži kritiku.

Pre manželku kazateľa nie je ľahké ani to, že o svojho manžela sa delí s celým zborom, a často aj s neveriacimi, ktorí potrebujú jeho pomoc, poradenstvo, modlitbu. Niekedy je on v pohotovosti 24 hodiny 7 dní v týždni. Do rodinných stretnutí, sviatkov, oddychu často vstupujú krízové situácie, keď ľudia potrebujú kazateľa na riešenie svojich problémov. Je to bežnou súčasťou kazateľskej služby.

Aj priateľstvá v zbore ju vedú zneistiť a zraniť. Nikdy si nie je istá, či niektoré priateľstvá s ňou sú založené na náklonnosti a lásky k nej, alebo na skutočnosti, že jej manžel je kazateľom, a tí priatelia sa chcú dostať k určitým informáciám, alebo prostredníctvom nej by chceli vplývať na jej manžela kazateľa. Často sa zobudí do boľavej reality, že keď sa manželova služba zmení, alebo stratí na popularite, aj tie priateľstvá zaniknú.

Jej manžel kazateľ často čelí kritikám ostatných, že nekáže dosť dobre, nepracuje dostatočne usilovne, nevedie zbor a neorganizuje ľudí tak, ako si to oni predstavujú... A neuvedomujú si, že tieto ich predstavy nie je možné vždy naplniť. Práca je vždy mnoho, kazateľ trávi veľa času v študovaní Písma a pripravovaní kázni, na modlitbách, vo venovaní sa ľuďom s duchovnými potrebami, a pritom často aj pracuje, aby mohol zabezpečiť svoju rodinu. Takmer jediný človek, ktorý sa ho v tých prácach snaží brzdiť, je jeho manželka. Ba môže ju ešte niekto aj obviňovať, že mu pomáha udržiavať zdravé hranice v napočítaných záväzkoch.

Jej manžel ju potrebuje, ako v zbore, tak aj v domácnosti. Potrebuje pevné a zdravé rodinné zázemie, ktoré môže zabezpečiť iba jeho manželka, keď on nie je prítomný, odcestovaný na misijnú prácu alebo do zamestnania. Je to náročné, keď žena vtedy musí sama viesť domácnosť, zvládnuť potreby detí a ich školské povinnosti, často vybavovať papierovačky na úradoch, o ktoré sa bežne stará on. A často musí robiť aj niektoré nevyhnutné mužské práce, kým manžel nie je doma.

Sú chvíle, keď manželka kazateľa slúži ako svedok niektorým ľuďom a ako tajomník niektorých javov v zbore. O týchto zverených jej tajomstvách zranených alebo zhrešiacich ľudí musí mlčať, musí to v sebe spracovávať, a vyrovnávať sa s tým nie je ľahké. Môžu to byť ťažké osobné veci jednotlivcov, ako napr. tá, že jeden z pracovníkov podvádza manželku, že niekto tajne žije nemorálnym životom, niekto prechováva hriechne myšlienky vo svojom srdci, alebo že sa príkladná, verná sestra rozhodla opustiť zbor, a iné. Je to náročná a ťažká úloha pre jej psychiku.

A deti kazateľov, hľadiac na tieto veci môžu byť nešťastné, môžu rezignovať a povedať si, že nie sú ochotné podstupovať také trápenia a tlaky, akým čelia ich rodičia. Ba môže ich to odradiť aj od kazateľskej alebo akejkoľvek služby, do ktorej ich Boh možno povoláva, dokonca aj od navštevovania služieb Božích. Tiež často prechádzajú šikanou v škole pre svoje verenie a patričnosť cirkvi, ale aj od ľudí a mládeže v zbore. Predstavujú akýchsi zradcov, ktorí môžu všetko, čo sa deje medzi mládežou, doma potom žalovať svojmu otcovi kazateľovi, alebo pre niektoré iné príčiny.

Avšak nie všetky rodiny a manželky kazateľov zažívajú všetko toto doposiaľ vymenované. Mnohé sa tešia krásnej a starostlivej komunite v zbore, ktorá sa modlí za rodinu svojho kazateľa. A väčšina manželiek kazateľov s radosťou slúži po boku svojho manžela, a tak sa môžu spoločne dívať, ako sa v ich meste rozrastá Božie kráľovstvo.

Cieľom tohto článku nie je znechutiť, vyvolať sebaľútosť v manželke kazateľa, alebo odradiť ju od tejto služby, a vôbec nie, aby sa povýšila a očakávala nejaký špeciálny tretman zo strany zboru. Tu poukazujeme iba na fakty a niektoré výzvy, ktorým ona čelí. Ona je požehnaná tým, že ochotne pomáha svojmu manželovi a tým aj svojmu zboru. Ak je jej slúženie ochotné ako Pánovi a nie ľuďom iba (Efežanom 6:7), vtedy u nej platí Slovo, ktoré hovorí, že lepšie je dávať ako prijímať. Jej požehnanie spočíva v pocite, ktorý je omnoho príjemnejší keď slúži, ako keď by len prijímala požehnanie, pozornosť a službu od iných. Pán ju žehná v jej duchovných, ale aj telesných záležitostiach.

Mnohé tieto ženy majú svedectvo, že hoci nikdy nemali nazvyš, netrpia ani nedostatkom a Pán zaobstaráva jej rodinu aj materiálnymi potrebami.

Ona dáva, ustupuje iným čas, ktorý by mohla stráviť so svojím manželom, vedia, že ho aj iní potrebujú. Venuje aj svoj čas, silu a schopnosti, často aj na úkor svojej rodiny, pokým slúži aj ako spovedník ženám, ktoré sa radšej zdôveria jej, ako žene. Delí sa o svoje súkromie, jedlo, keď prijíma hostí do svojho domu. Je v tom požehnanie a ona vie, že ju Pán miluje a užíva v špeciálnej priazni od Neho, lebo mnoho pracuje a obetuje sa pre kráľovstvo Božie. O takých Pán hovorí, že majú odplatu v nebesiach. Keď iba pre pohár podanej vody, o koľko viac pre tú všetku prácu a obetavosť, keď ju manželka kazateľa vykonáva s radosťou a ochotou.

Manželka kazateľa či vedúceho zboru okrem toho, že svojho manžela podporuje doma, môže mu byť povzbudením aj v samotnom zbore, či inde na verejnosti. Okrem toho, že sa, samozrejme, modlí za neho, žehná jeho duchovnej práci, aj počas jeho kázania pozorne počúva a aj tým dáva príklad aj iným ako si uctiť duchovnú prácu. Dôsledkom toho aj jej manžel má chuť a vôľu duchovne pracovať pre Pána, keď jemu najdôležitejšia osoba prejavuje k jeho službe podporu.

Manželka duchovného služobníka vie, že jej manžel prechádza rôznymi útokmi od diabla, a preto by mala byť tou najúprimnejšou a najnáruživější podporovateľkou a povzbudzovateľkou jeho služby.

Keď jej manžel, ale aj niektorý iný kazateľ, káže, nemala by sa ostiechať povedať amen alebo aspoň kývnutím hlavy vyjadriť súhlas, pravdaže, nie to robiť nápadito, hlasito, a zvlášť nie, keď tomu nie je dôvod.

Tiež, pokým manžel kazateľ káže, jeho manželka by sa nemala došepťávať, smiať sa so spolusediacou, žuvať žuvačku a pod. Zneúčťuje to jej manžela a jeho službu, a môže ho to vyrušovať v kázaní a zneisťovať ho. Či to ona chce, alebo nie, ona je príkladom celému obecenstvu a má sa správať tak, aby sa na jej vzornom príklade učili aj iní.

Nie, ona nie je dokonalá. Stále je len človekom, a stále sa učí a zdokonaľuje. Ako všetci ostatní, ani ona sa nedokáže pričiniť o vlastnú spravodlivosť tým, že sa snaží naplňať očakávania ľudí okolo seba, slúži im, chodí do zboru, pozná Písmo... Ak so svojou spásou dôveruje Kristovi, verdikt v Božej súdnej sieni už dávno zaznel: Jej nedostatky, chyby a slabosti boli uvalené na plecía Ježiša Krista. Zbral na seba všetko to, čo by si zaslúžila ona. Ba čo viac, Boh ju zavinul do Kristovej spravodlivosti. Pre obetavé a usilovné manželky kazateľov platí špeciálna Božia milosť a priazeň: sú spasenými, ospravedlnenými a milovanými dcérami Božími.

Anna Andrášiková

Ona je príkladom celému obecenstvu a má sa správať tak, aby sa na jej vzornom príklade učili aj iní.

**Manželka
kazateľa či pastora**

Prečo Izrael? (Zašto Izrael?)

Derek Prince

„A kto je ako tvoj ľud Izrael, jediný to národ na zemi, ktorý išiel Boh vykúpiť sebe za ľud. Aby si si učinil meno učiniac veľké a strašné veci, vyženúc zpred tváři svojho ľudu, ktorý si vykúpil z Egypta, národy! A dal si svoj ľud, Izraela, aby ti bol za ľud až na veky. A ty, Hospodine, si sa im stal Bohom.“
1. Paralipomenon 17:20-21

V tejto knihe sa dozviete:

- ako vznikol izraelský národ
- prečo je dôležité, aby sme sa modlili pre Izrael
- čo Biblia hovorí, čo sa stane s Izraelom v posledných časoch
- prakticke príklady, ktoré môžeme uplatniť v našich životoch.

Zaujímavé časti z knihy, ktoré na mňa výnimočne zapôsobili sú:

„Ich dejiny sú predvídané v proroctvách. Tá skutočnosť sa nevzťahuje na iné národy. Celá história židovského národa od Abraháma je vopred predvídaná v biblickom proroctve.“

„Čo Boh očakáva vidieť v Izraeli pri svojom návrate? Národ krotký a pokorný. Čo Boh žiada v cirkvi? Rovnako – národ krotký a pokorný.“

Autor knihy opisuje dôležitosť modlenia sa pre Izrael, a ako sa Boh díva na svoj vyvolený národ, uvádza príklad muža Božieho z izraelského národa, Daniela, a to, že je potrebné modliť sa pre svoj národ ako aj spoznanie dôležitosti modlitby pre Izrael.

Derek Prince (1915-2003) získal vedecké vzdelanie na vysokej škole Eton, univerzity v Cambridge, v Anglicku, ako aj na vysokej škole Kings. Taktiež vyštudoval jazyky na rovnakej univerzite a na hebrejskej univerzite v Jeruzaleme. Počas druhej svetovej vojny začal študovať Bibliu ako filozofické dielo. Vtedy zažil silné stretnutie s Ježišom Kristom, ktorý zmenil jeho život. Derek Prince je autorom viac ako 80 kníh, 600 audio záznamov a 100 video záznamov. Jeho každodenný radio - program sa vysiela po arabsky, čínsky, chorvátsky, nemecký, malgašský, mongolský, ruský, samoanský, španielsky a v tongan jazyku.

Marína Topol'ská

dôleži-
tosť
modliť

SENIORSKÝ KEMP

Seniorský kemp sa uskutočnil v dátumoch 03.- 05. júna aj tohto roku. Tak ako aj po minulé roky, aj tento raz sme mali požehnaný čas z milosti Pánovej nám daný, tak telesne, ako duchovne. Bolo to krásne realizované. V krásnej prírode, v peknom objekte, v spoločnosti veriacich Božích ľudí – bratov a sestier z niektorých miest z našich zborov z Kulpínu, Báčského Petrovca, Hložian, Laliťu, Padiny, Kovačice ako aj z Kanady. Krásna spoločnosť pri rozhovore vo voľnom čase pri káve, občerstvení, obede, raňajkách, večeri, tiež prechádzky po Frušskej hore. No popri tom všetkom, zvláštne požehnané chvíle na modlitbách, pri krásnych oslavných piesňach, ktorými nás požehnali a v ktorých nás viedli sestry Anna Andrášiková a Ruth Petrášová, bratia Ján Mamojka, Pavel Žilaji a Janko Zahorec. Tiež zvláštny čas sme strávili pri Božom slove, ktoré bolo kázané na tému, „*A bude ti na zaopatrovanie a na občerstvenie tvojej duše v starobe*“ (Ruth 4:15). Slovom Božím nás požehnali bratia Pavel Mamojka, Jaroslav Andrášik a Ján Zima. Sestry nás ochotne požehnali dobrými jedlami. Za všetko nech je vďaka Pánovi Ježišovi.

Ján Červeni

DETSKÝ KEMP

Aj tohto roku na Oáze Elim bol uskutočnený kemp pre tých najmenších a bol požehnaním tak pre deti, ako pre vedúcich kempu. Boh je s nami – tohtoročná téma kempu, na ktorom sa zúčastnilo viac ako 40 detí. Deti na kempe strávili nádherných 5 dní a mali zaujímavý plán na každý deň a každý deň sa trochu rozlišoval od toho predošlého. Videli sme úsmevy detí v každej aktivite, ktorú konali. Po rannej rozecvičke nasledovali chutné raňajky. Na ranných prednáškach sa učili, že Boh je s nami na každom kroku nášho života a na základe Božieho slova sa zoznámili s tým, ako bol Boh s ľuďmi, ktorí Mu verili. Deti sa veľmi tešili voľnému času, keď mali možnosť hrať sa športové hry, vodové hry a šli na prechádzky lesom. Piesne, kvíz vedomostí a kreslené filmy o hrdinoch zapísaných v Biblii boli súčasťou večerných bohoslužieb. Povďačný som Bohu za všetky deti, rodičov, kuchárky, učiteľov, tím, ktorý pracoval s deťmi a všetkým, ktorí na akýkoľvek spôsob pridali ruky k tomuto dielu. Ježiš povedal: „*Nechajte dieťaťka ísť ku mne a nebráňte im, lebo takých je kráľovstvo Božie*“ (Lukáš 18:16). Semienko Božieho slova je zasiate v malých srdiečkach a verím, že jedného dňa priniesie úžitok v kráľovstve Božom a že toto bude nasledovná generácia, ktorá bude chodiť v Ježišových šľapajach.

Darko Pokorácky

TÍNEDŽERSKÝ KEMP

Ešte jeden krásny a požehnaný tínedžerský týždeň je za nami. Vďaka Bohu, že sme mali možnosť aj tohto roku užiť si takýto kemp. Vďaka Bohu, že môžeme takéto kempy usporiadať, teda, že nám v tom nič nebráni a neprekáža. Vďační sme, že máme slobodu chváliť Pána, slúžiť Mu aj takýmto spôsobom. Tínedžerský kemp je vždy výzvou. Sú to generácie, ktoré treba viesť pochopiť vo všetkom. Ich rozmýšľanie, správanie sa, emócie sú v jednom okamihu takéto, už o chvíľu celkom iné. Sú vo veku, keď sú už dostatočne veľkí, aby sa volali deťmi, no na druhej strane, ešte nie dostatočne veľkí, aby boli dospelí. A treba sa s tým vedieť vysporiadať. Preto sme vždy radi, keď im v tomto môžeme pomôcť, povzbudiť, posmeliť, pochopiť, byť tu pre nich. A úprimne povediac, hoci sme tam v úlohe učiteľov, predsa sa mnoho toho naučíme práve my od nich. Tohto roku sme si zvolili tému, ktorá im absolútne zodpovedá, v ktorej oni vlastne každodenne žijú. Bola to téma „Follow“, v preklade „Nasleduj“. Bez pochybovania, sú toto generácie, ktoré „žijú“ na sociálnych sieťach. Facebook, instagram a ostatné veci sú im celkom známe, sú v nich celkom „doma“. Žiaľ, sociálne

siete im ponúkajú nesprávne veci a osoby, ktoré by mohli nasledovať. Preto sme si zvolili práve túto tému, aby sme im na príklade sociálnych sietí ukázali na Ježiša, ktorý je jediný hodný, aby bol nasledovaný. Tému si veľmi osvojili, aktívne sa zapájali do nej a veríme, že pointu pochopili. Mali sme jeden plagát, na ktorom bolo predstavené, ako by mohol vyzerat' Ježišov instagramový profil. A keď sme im dali výzvu, aby tohto Ježiša nasledovali, tak sa na tom profile ocitli mnohé mená tínedžerov, ktorý sa na tento krok rozhodli.

Vďaka Bohu za to!

Hovorili sme o tom či prijímú žiadosť o priateľstvo od Ježiša, alebo od satana, aké sú výhody nasledovania Ježiša, aké su nevýhody nasledovania satana, čo je to, čomu v živote dávajú like a unlike, o cene, ktorú zaplatia, keď svoje životy dajú satanovi, o cene, ktorá je už zaplatená pre nich Ježišom, o tom, ako by mali so všetkými zdieľať správu o Ježišovi atď.

Nesmieme sme vďační, pre tím mladých ľudí, ktorí venovali seba a svoj čas, aby tam boli s týmito tínedžermi. Nech im to Pán bohate vynahradí!

Bolo nám ozaj krásne a požehnané, ale ten týždeň je už za nami a tínedžeri ďalej pokračujú žiť v ich každodennosti. Poďme sa modliť za nich, poďme bojovať pre tieto mladé generácie, ktoré sú dnes obkolesené a bombardované hroznými vecami na každom kroku. Poďme ich zastupovať na modlitbách, aby ich rozhodnutia a životy boli naozaj zmenené a silne zakorenené v Pánovi.

Robert a Kristína Mamojkovci

MLÁDEŽNÍCKY KEMP

Oáza Elim, miesto, na ktorom sa v priebehu dvoch mesiacov vystriedali rôzne skupiny, v čase od 07. do 12. augusta, mladí kresťania, ľudia horiaci po Bohu, dostali novú šancu zúčastniť sa tohtoročného letného kempu pre mládež.

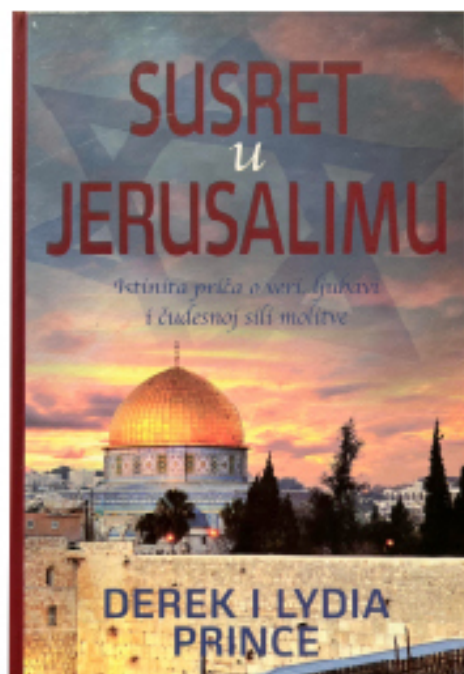
Hlavná myšlienka kempu bola fokusovaná na tému „Bez masiek, bez filtra“ a nastolila mnoho otázok. Ako žiť vo svete, v ktorom je hlavnou prioritou ukázať seba ako dokonalého, bez chýb a nedostatkov? Ako byť kresťanom v dobe, keď sa ľudia tvária byť niečím, čím nie sú a ako sa tomu vyhýbať?

Sedemdesiatpäť účastníkov sa mohlo zdeliť o tom so svojimi vodcami, učiteľmi, kazateľmi na ranných prednáškach, a takisto počuť aj rady Božieho slova, ktoré na večerných službách hovoril brat Nate Smith zo Spojených štátov amerických. V stredu mali mladí príležitosť odísť do Nového Sadu, kde mohli svedčiť ľuďom, ktorých stretli, a hovoriť im o tom, kto sme, čomu veríme a kto je náš Boh. Vrátili sa s novými skúsenosťami, svedectvami, ktoré veríme, že im budú slúžiť ako pripomienka, že žatva je veľká a že náš Pán potrebuje ochotných robotníkov, ktorí budú svetlom tomuto svetu, ktorí budú zrkadlom Pánovým, ktorí sa nebudú hanbiť pre to, kým sú, ktorí si nebudú klásť masky na ich tváre, ale smelo a s vierou vykročia v pravde, v moci a v slobode Ježiša Krista s jedným cieľom, aby celé Srbsko videlo, že Ježiš Kristus im ponúka nádej, spasenie a večný život!

Sára Krížová

Ponuka nových vydání združenia Manna

Stretnutie v Jeruzaleme

cena: 700,00 din

Prečo Izrael?

cena: 300,00 din

Z našej ponuky odporúčame dve knihy, ktoré vo svojej podstate majú modlitbu. Už či je to pravdivý príbeh o mladej učiteľke a jej odvažnom pátraní zistiť Božiu vôľu za jej život, keď bola vedená do Jeruzalema, kde sa naučila o sile modlitby a zažila mnohé divy zaobstarania sa a ochrany, alebo vyučujúca kniha o Izraeli a význame modlitby pre tento národ, či u váhu možno najlepšie opísať citátom zo samotnej knihy: „Ak neviete o Izraeli aspoň niečo, nemôžete úplne rozumieť Biblii. Ak ste zmätení, keď ide o Izrael, zmätení ste, keď ide o Bibliu.“

**V rámci špeciálnej akcie si môžete zadovážiť
obe knihy za
akcióvu cenu 900 din.**

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“
KULPIN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 88 988
E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs